

1

Princas.

Tikras, pasiutusiai simpatiškas karališkasis princas.

Indiga Kastelanos sunkiai nurijo seiles. Negal?jo patik?ti akis ? ak? susid?rusi su Ridianijos princu Ištvanu. Ji visai nenor?jo išsiduoti, kad vyras padar? jai ?sp?d?, bet negal?jo paneigti, jog hipnotizuoja jos žydros akys ir ?deg?s veidas mažum?l? paker?jo. Vien prisiminus jo apnuogint? kr?tin? išdavik? širdis pasileido šuoliais.

Gyvenime neb?t? pagalvojusi, kad kada nors jie susitiks iš tikr?j?. Prad?dama dirbti dailininke „Ludus“ komplekse mergina jau žinojo, kad princas turi ryši? su šia priva?ia sala. Ta?iau kompleksas didžiulis, pakankamai didelis, kad pavykt? išvengti tam tikr? person?. Tiesa, vyko karališkoji regata, bet ji suklydo manydama, jog princas bus pernelyg užsi?m?s ir nedalyvaus... na, jei jau ir pasirodys, tai neslampin?s po kompleks? it koks pras?iokas.

O tada, j? sutikusi, nepaj?g? pratarti n? žodžio. Lyg b?t? negana to, kad ?sispoksojo ? jo bedugnes akis, raumeningos kr?tin?s ir liekno juosmens vaizdas at?m? žad?.

Mintyse mergina pasipurt?. Tai n?maž nesvarbu. N? trupu?io.

Niekas negali pakeisti to, kad princas kil?s iš tos pa?ios šeimos, kuri išvar? jos t?v? iš gimtin?s. Ji neturi laiko dabar apie tai galvoti. Be to, tikrai nesitik?jo išvysti princ? dar kart?.

Indiga s?d?jo ant taburet?s po didžiuliu raudonu sk??iu, panardinusi basas p?das lakuotais nagais ? šilt? sm?l?. Jaut?si tokia d?kinga, kad gavo š? darb?, – užmokestis pad?s pasir?pinti sirguliuojan?ia motina. D?l motinos ji padaryt? visk?.

– Ar ji gerai atsis?do? – pažadino Indig? moters balsas.

Ji sutelk? d?mes? ? priešais stovin?i? mam? ir jos dukrel?. Mergait? s?d?jo ant k?d?s.

– Mm, taip. Kod?l klausiate?

– Nes kažko raukot?s, – motina neatrod? patenkinta.

– Labai atsiprašau. J?s? dukra tiesiog tobula, – Indiga prisivert? raminausiai nusišypsoti.

– Tiesiog per atspindžius nuo vandens sunku ?siži?r?ti.

Mergina patogiaus? ?sitais? ant taburet?s. Negali sau leisti, kad klientai pamanyt?, jog ji nepatenkinta, antraip nebeves pas j? vaik? ir šeimos nari?. Indiga pagal užsakymus pieš? šaržus. Be klient? ji netur?s darbo, o be darbo negal?s apmok?ti motinos gydymo s?skait?.

Indiga sutelk? vis? d?mes? ? darb?. Tapyba pad?jo išverti sunkiausius gyvenimo išbandymus, pradedant t?vo staigia mirtimi ir baigiant motinos liga. Jei vieni gyvena pasakišk? gyvenim? – galvoje ?m? suktis princo Ištvano atvaizdas, – tai kitiems ne taip pasisek?. Ji neleido sunkumams pakišti jai kojos siekiant geresnio gyvenimo ir tik?jo, kad jos laukia gera ateitis, jeigu ir toliau stengsis.

Per kelet? minu?i? Indiga užbaig? mergyt?s šarž? ir atsargiai atkabinusi popieriaus lakšt? nuo molberto išties? motinai, kuri be džiugesio apži?r?jo darb?. Tada parod? j? devynmetei dukrai ir paklaus?, k? ši mananti. Mergyt? išp?t? akis, veide nušvito plati šypsena. Tiek Indigai ir tereik?jo, juk, kaip sakydavo t?vas, didžiausi? pasitenkinim? gyvenime suteikia maži dalykai.

– Palauk, kol parodysiu draug?ms!

– K? reikia pasakyti? – paragino motina.

Mergyt? atsisuko ? Indig?.

– A?i?!

– Prašom. – T? akimirka buvo visai nesvarbu, kad ji pieš? s?mojingus eskizus, o ne didingus meno k?rinius. Indigai r?p?jo tik tai, kad ji suteik? mergyt?s gyvenimui laim?s.

– Ar galiu paži?r?ti? – pasiteiravo vyriškas balsas.

Indiga pasukusi galv? suprato, kad gražuolis princas ir v?l užklupo j? nepasiruošusi?. Širdis ?m? virp?ti kr?tin?je. Kokia tikimyb?, kad jiems lemta ir v?l atsitiktinai susitikti?

– Ak, – motina grieb?si už širdies. – J?s? aukštybe. – Moteris žemai t?ptel?jo.

Mergyt? sutrikusi lakst? žvilgsniu nuo mamos prie princo Ištvano. Tada motina mostel?jo jai padaryti t? pat?. Indiga tyl?dama ži?r?jo, kaip mergyt? irgi t?pteli.

Ar princas at?jo susitikti su motina? Gal jie turi koki? nors reikal?? Nes tikrai negal?jo b?ti, kad jis at?jo ?ia pasimatyti su ja. N? menkiausios tikimyb?s. Karališkoji šeima nepalaik? joki? ryši? su Kastelanais; taip

buvo nustatyta karališkuoju dekretu. Prisiminusi Indiga sugriež? dantimis.

Princas gr?žtel?jo jos pus?n ir nusteb?s išp?t? akis. Nesitik?jo taip greitai v?l j? pamatyti? O gal stebisi, kad ji nesiskubina jam nusilenkti? Indiga tikrai prieš j? nekeliaklups?iaus.

Reikt? k? nors pasakyti, bet staiga išdži?vo burna. Žodžiai ?strigo gerkl?je, širdis nesuvaldomai dauž?si. Kas jai darosi?!

Princas v?l sutelk? d?mes? ? piešin?.

– Pasakiška. Ir kas gi ta jauna gražuol? piešinyje?

– ?ia aš! – išdidžiai atsiliep? mergyt?.

Princas demonstratyviai prid?jo piešin? prie jos veido, tada ?nirtingai surauk?s tamsius antakius palygino j? ir atvaizd?.

– Tikrai. Kaip tau pasisek?, kad taip gražiai tave nupieš?. – Jis atidav? lap? mergytei. – Geros jums dienos.

Motina su dukra ir v?l t?ptel?jo. Iš skais?iai oranžin?s ir baltos spalvos papl?dimio krepšio išsitraukusi telefon?, su princo leidimu motina pasidar? su juo asmenuk?. Nors vyras šypsojosi, Indiga pasteb?jo, kad šypsena nepasiekia žydr? aki?.

Pad?kojusi princui, moteris pasisuko ? Indig?.

– Kiek aš skolinga?

– Nieko, – atsak? mergina, – tai viešbu?io dovana.

– Ak, – moteris ?simet? telefon? ? krepš?, – a?i?. – Pasisukusi ? princ?, v?l t?ptel?jo.

Indiga pagalvojo, ar ir pati atrod? taip pat juokingai t?dien, kai pirm?kart sutiko princ?. Vyl?si, kad ne, ta?iau buvo užklupta visiškai netik?tai.

Mergina tik?josi, kad princas kelias savais keliais, ta?iau jis pasisuko ? j?.

– Štai mes ir v?l susitinkame.

Indiga sunkiai nurijo seiles.

– J?s? aukštybe.

Jei visai atvirai, ji nežinojo, k? pasakyti. Jis tikrai nenor?s gird?ti nieko, k? ji gal?t? pasakyti apie j? ar jo šeim?, kaip šaltai ir abejingai jie kar?nos vardu skaudina kitus žmones. Ne, geriausia to neprad?ti. Jos viršinink? tikrai nepritart? min?iai balsiai išsakyti savo nuomon? apie princo šeim?.

Indiga žvilgtel?jo ? tuš?i? lap? priešais save. Oda jaut? vyro žvilgsn?. K? jis galvoja? Ar atpažino j??

Ne?manoma. Ji buvo visai dar vaikas, kai šeima pasitrauk? iš Ridianijos. Tada jaut?si išsigandusi ir sutrikusi. Nesuprato, kod?l jie palieka namus ir išsikrausto ? Graikij? – krašt?, kuriame jai niekuomet nebuvo tek? lankyti, piln? nepaž?stam? žmoni?.

– Ar galiu ?ia pris?sti? – gilus princo balsas pažadino iš nerami? min?i?.

– Jeigu norite, – stengdamasi nespoksoti ? jo apnuogint? kr?tin?, mergina beveik nepak?l? aki?, nors pagunda buvo stipri. Labai stipri. Ir ji prad?jo krapštytis, apsimesdama, kad tiesina ant molberto tuš?ius popieriaus lapus.

Ko jis nori? Juk neketina gaišti laiko su ja flirtuodamas. Jai n?ra vietos jo karališkame pasaulyje. Jei jis ?ia ne d?l to, tai ko jam reikia?

Smalsumas pa?m? virš?.

– Ar galiu jums kuo nors pad?ti?

Vyras šyptel?jo, ta?iau akyse džiugesio nebuvo matyti. Tarsi kažkas nedav? jam ramyb?s, kuo jis nenor?jo pasidalyti su ja. Mergina dar pagalvojo, kas gal?t? taip sl?gti pat? princ?.

– Nor??iau, kad nupieštum?te mane.

Ji pak?l? akis kaip tik t? akimirk?, kai jis sun?r? rankas ant tos tobulai išraiškingos kr?tin?s. *Vargeli!* Oras ?strigo plau?iuose, kol ji akimis g?r? ?degusio išlavinto k?no vaizd?. Kažin, gal jis praleidžia vis? laisvalaik? sporto sal?je? Juk negali žmogus be joki? pastang? šitaip atrodyti.

Indigos žvilgsnis nuslydo ?sitempusiais jo rank? raumenimis ir nusileido prie pilvo. Tik pasiekusi baltais ir m?lynais langeliais išmargint? šort? juosmen?, mergina susizgribo, kad nedera šitaip nuži?rin?ti.

– Ar kils koki? nors sunkum?? – Išgirdusi bals?, mergina pak?l? akis ? jo veid?.

Š?kart, ži?r?dama jam ? akis, Indiga pasteb?jo žybsint jose juoko kibirkšt?les. Kr?tin?je ?sipliesk? karštis, kuris užliejo kakl?. K? ji sau galvoja, šitaip nuži?rin?ti savo prieš??!

Susiimk. Tau reikia išsaugoti šit? darb?.

Tylus padr?sinimas pad?jo šiek tiek apsiraminti. Mergina giliai ?trauk? oro ir l?tai iškv?p?.

– Nejau neturite vertesni? užsi?mim?, tarkim, svarbesni? reikal?, negu laukti, kol jus nupiešiu?

Ji negal?jo patik?ti, kad bando išsisukti nuo galimyb?s nupiešti princ?. Jeigu jos draugai dabar j? matyt?, tikriausiai išvežt? ligonin?n, manydami, kad ji nebesiorientuoja realyb?je. Ta?iau Ištvanas n?ra eilinis princas.

– Esu ten, kur ir noriu b?ti. Pirmyn. Nupieškite mane.

Indiga sudvejojo. Jeigu ?ia b?t? kas nors kitas, ne Ridianijos karališkosios šeimos narys, ji visomis keturiomis kabint?si už tokios galimyb?s.

Augdama gird?jo pasakojim?, kad karališk?ja šeima negalima pasitik?ti, kad valdžia jiems svarbiau už visk?, ?skaitant meil? šeimai. Kai ankstesnis karalius Georgas ir jo tarnautojai buvo išvaryti iš karalyst?s, t?vas nebebuvo toks, kaip buv?s. Kaip jie gal?jo pasielgti taip beširdiškai?

– Kas nors ne taip? – ? j? ?smigo tiriamas princas žvilgsnis.

Geriau imtis darbo, nebent ji nori atskleisti jam ties? ir pastatyti savo nauj?j? darb? „Ludus“ komplekse pavojun. Tiesiog tereikia apsimesti, kad jis – eilinis viešbu?io sve?ias, bet Indiga baiminosi, jog nepavyks taip gerai suvaidinti.

Mergina sunkiai nurijo seiles.

– Bijau, man gali nepavykti tiksliai perteikti j?s? asmenyb?s.

Vyras kilstel?jo antak?.

– Atsisakote mane piešti?

Indiga susim?st?. Kažin, ar dažnai šis princas negauna ko panor?j?s? Mergina abejojo, ar kada nors išvis buvo taip nutik?. Ak, kaip ji nor?t? b?ti pirmoji! Bet net ji negali b?ti tokia neatsargi.

– Ne, – Indiga grieb? juod? flomaster? su teptuku ir sutiko jo žvilgsn?. – Tiesiog noriu, kad suprastum?t, jog tai nebus tradicinis, konservatyvus portretas.

– Suprantu ir visai to nenoriu. Tiesiog ?sivaizduokite, kad aš eilinis klientas. – Princas ?sitais? ant k?d?s, aplink ratu sustojo apsaugininkai.

Jis tikrai nebuvo eilinis žmogus, toli gražu. Ta?iau nenutuok?, kas ji tokia arba kaip jo šeima sunaikino jos šeim?. Indiga svarst?, ar nereik?t? jam pasakyti, bet k? laim?t??

Keldama rank? prie popieriaus, pasteb?jo lengv? virpes?. Pasak? sau galinti tai padaryti. Juk kuo grei?iau baigs piešti, tuo grei?iau jis nueis. Tad mergina prispaud? teptuk? prie popieriaus ir ?m?si darbo.

Ne?manoma dirbti jo netyrin?jant. Pirštai dilgs?jo nuo pagundos paliesti tas tamsias garbanas ant jo viršugalvio. Smilkiniai ir sprandas kirpti trumpai. ?deg?s veidas su nei per didele, nei per maža nosimi skleid? kažk? aristokratiško. Tams?s antakiai pabr?ž? skais?iai žydras akis tamsiomis blakstienomis, o taip pat trumpai kirpt? barzdel? ir ?sus, kurie r?mino tarsi bu?iniui sutvertas l?pas.

Kad gal?t? gerai atlikti darb?, Indiga prival?jo užfiksuoti kiekvien? mažyt? priešais s?din?io žmogaus bruož? ir perkelti j? ? popieri?. Dažniausiai jai tai nesukeldavo sunkum?. Vis d?lto piešti princ? pasirod? didžiausias išš?kis jos karjeroje – širdis dauž?si, o pirštai neklaus?.

Ji apžvelg? dailiai apsirengusius vyrus iššokusiais žasto raumenimis ir tamsiais akiniais. J? žvilgsniai buvo nusukti nuo Ištvano ir Indigos, tarsi b?t? nor?j? suteikti jiems privatumo ir sykiu apsaugoti nuo likusio pasaulio.

– Nesukite d?l j? galvos, – prakalbo Ištvanas, lyg b?t? perskait?s jos mintis. – Jie ?ia tam, kad niekas netrukdyt?.

Juodas teptukas lakst? popieriaus paviršiumi. Geriau pagalvojus, tikras malonumas piešti princ?, jo veid? stipria žandikaulio linija ir tvirtu smakru. Kairiajame skruoste mat?si duobut?. Kitomis aplinkyb?mis mergina b?t? mielai pripažinusi, kad jis – gražiausias jos kada nors pieštas vyras, ta?iau dabar atsisak? k? nors pripažinti, juk jis – karališkosios Ridianijos šeimos narys.

Gal princas Ištvanas ir netur?jo nieko bendro su jos t?vo atleidimu iš ilgamet?s tarnybos karališkajai šeimai arba v?liau ištr?mimu iš šalies, bet tai nereiškia, kad Ištvanas n?ra vienas j?, išaukl?tas b?ti tokiu pat bejausmiu, kit? nepaisan?iu karališkosios šeimos atstovu, kaip tie, kurie sunaikino jos šeim?.

– Ar ilgai trunka nupiešti šarž?? – Jos mintis nutrauk? tolygus, sodrus balsas.

– Ne.

– Kiek laiko paprastai užtrunkate?

Indiga nežinojo, kaip vertinti tas jos pastangas palaikyti pokalb?.

– Nuo penki? iki dešimties minu?i?. Viskas priklauso nuo to, kaip detalai piešiu.

– Nuostabu. Man pririnkt? dvigubai laiko nupiešti žmogiuk? su pagaliukais vietoje gal?ni?. – Vyras draugiškai šyptel?jo, žydröse it k?dikio akyse žybtel?jo kibirkšt?l?s.

Indiga nusprendė nekreipti dėmesio į tai, keistai jausmą paširdžiuose ir susitelkę į piešinį. Kodėl jis turi būti Ridianijos princas? Kodėl negali būti šiaip atsitiktinis salos lankytojas?

Užgniaužusi atodėsi, ji grįžo prie darbo. Džiaugėsi tuo, kad nereikia piešti tikrojo jo atvaizdo. Jos darbas buvo per daug išryškinti tam tikrus bruožus. Todėl nusprendė pailginti smakrą ir pabrėžti tobulai tiesius priekinius dantis. Plaukai nepriekaištingai sušukuoti, tarytum net ir plaukų sruogos nedrėso nepaklusti princui. Tai sutvarkys nupiešdama plaukus kiek ilgesnius ir šiek tiek ištaršytus. Tada ji dar leido sau kėrybiškai uždėti jam ant galvos šonan slystančią karūną. Merginos lūpų kampe išsivystė šypsena. Tikrai ne visai deramas princas atvaizdas.

Popieriuje vyras atrodė prieinamesnis, nevertinantis savęs pernelyg rimtai. Šis princas nepritarė nekaltai ištikimam pavaldiniam mirčiai. Jei tik svajonę galėtų tapti realybe...

Baigusi apybraižas, mergina mė spalvinti. Vos sutikusi imtis šio darbo komplekse, ketino piešti vien nespaltotus eskizus, tačiau labai mėgo spalvas. Be to, nuspalvinti ne tiek jau ilgai trunka.

Įsisižūrėjusi į princą žydras akis, negalėjo sugalvoti, kaip sumaišyti mėlyną atspalvius, kad išgautų tokią intensyvią spalvą. Gal reikėjo tiesiog parinkti paprastą šviesiai mėlyną, kaip kad būtų padariusi bet kuriam kitam žmogui. Tačiau jo akyse švietė iššėkis. Kaipgi ji galėtų tam atsispirti?

Žvelgdama į Ištvaną Indiga jautėsi taip, tarsi jis permatytų kiaurai. Tačiau, ką jis galvojo žiūrėdamas į ją? Kita vertus, jis – kilmingasis, tikriausiai jos nė nemato – tikrąja to žodžio prasme. Veikiausiai matė ją kaip dar vieną jam tarnaujantį asmenį.

Indiga keitė spalvas vieną po kitos. Ranka greitai skriejo popieriumi. Vyras užsiėmė telefonu. Jam nukreipus dėmesį kitur, jai tapo lengviau užbaigti darbą.

– Matau, nusprendėte užsisakyti šaržą, – pratarė moteriškas balsas.

Indiga stabtelėjo ir grįžtelėjusi per petį išvydo besiartinančią savo viršininkę. Hermionė šiltai šypsojosi. Indiga pagalvojo, ar Hermionė kartais nepuoselėjo slapto susižavėjimo princu. Nebūtų sunku išsivaizduoti juos kartu.

Kita vertus, ant Hermionės piršto spindėjo žiedas su didžiuliu deimantu. Jos sužadėtinis kone toks pat gražus kaip princas. Kol Hermionė šnekučiavosi su princu, Indiga baigė ryškinti paskutines detales. Vienu metu atsiložusi nužvelgė tai, ką buvo nupiešusi, ir pati nustebo. Paveiksle nesimatė nė vieno neigiamo bruožo. Kaip taip įmanoma?

Ji neišryškino jokio netobulumo. Nesimatė atsikišusių dantų, didžiulės nosies arba aštraus smakro. Ji išryškino tik jo patrauklumą. Iš popieriaus žvelgė mielas gražuolis. Toji pridėta karūna? tik padarė ją nerūpestingą, bet net ir tai neatrodė kaip neigiamas bruožas, veikiau dar labiau sustiprino vyro simpatiškimą.

Hermionei patraukus toliau, Indiga vis dar laužė galvą prie atvaizdo, kuriam trūko jai įprastai būdingo hiperbolizavimo. Nejaug taip ji mato Ištvaną iš tikrųjų? Kaip linksmą, gero būdo, malonų karališką asmenį?

Akivaizdu, kad ne. Jis – sosto paveldėtojas. Valdys taip pat, kaip kiti valdė iki jo – lipdamas dėl valdžios per mylimą žmoniją ir artimųjų galvas.